

LYKKEGAARDS

DAULE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MØSDAL

MED FINN PÅ FARTEN?

For et par uger siden kom min onkel Finn fra Bornholm til middag. Straks han træder ind ad døren, kan jeg se at noget er galt. Han ser helt rundtosset ud og hans hænder ryster.

"Jeg har fået en bøde," fremstammer han. "I S-toget."

Jeg er målløs. Min onkel er dydigheden selv. Han har aldrig i sit liv set så meget som skyggen af en bøde. Hvad var der sket?

Han skulle med S-toget fra Ballerup til Hovedbanegården og havde stået på stationen og studeret DSBs halvobskure farvezonekort. Med sine lange, fregnede fingre havde han talt frem og tilbage og prøvet at tyde systemet. Er det tre, fire eller måske fem zoner? Tiden var ved at løbe fra ham, farvezoneerne flimrede for hans syn, og pludselig hvinede toget ind på perronen.

"Nok er nok", tænkte han. "Jeg er en voksen mand. Jeg kan vel gennemskue systemet. Det må være 3 zoner!"

Han stemplede sit kort, trådte ind i toget, og et par utilgivelige zoner senere sad han sammenkrøbet i sædet med et bedende blik i øjnene, mens en smilende, upåvirkelig kontrollør udskrev en bøde på 600 kroner. Kontrolløren kunne skam godt høre at han med sin syngende bornholmske dialekt nok ikke var alt for bekendt med S-togssystemet, men regler er jo til for at blive fulgt, ikke sandt?

Dagen efter står han atter midt i DSB-junglen og skal fra Ølby til Hovedbanegården – men denne gang tager han ingen chancer. Han regner sig frem til at rejsen dækker over syv zoner, så han klipper for otte for at være på den helt sikre side. Da han når frem til Kongens Nytorv, klipper han endnu to gange for at komme ud til lufthavnen, og opdager først for sent at det slet ikke var nødvendigt. Alt i alt har han altså nu klippet tre zoner for meget. Han er rasende. Det må ikke ske igen.

Han må tage sine forholdsregler. Den følgende lørdag skal han med toget fra Ølby til Forum. Nu vil han ikke længere forlade sig på sidste øjeblikks panikløsninger. Han må være forberedt ned til mindste detalje. Udfordringen er endda større da også min tante og bedstemor skal med på turen.

Hele natten planlægger han turen i hovedet, regner frem og tilbage, og hen på morgenen når han frem til at der for alle tre skal betales for 21 zoner i alt. Han køber et klippekort hvor hvert klip dækker fire zoner og skal altså klippe fem gange plus købe en enkelt tillægsbillet. Det kan ikke gå galt.

Men det gør det. Netop som toget skrider ind på stationen, opdager han at billetautomaten ikke virker. Han kan godt stemple, men ikke købe tillægsbilletten. Han stempler panisk, styrter ind i kiosken og når i sidste øjeblik at købe billetten.

Da toget sætter i bevægelse, kaster han et blik på sit klippekort og ser til sin rædsel at han kun har klippet fire gange. Alting svimler for ham. Han kigger fra side til side. Ingen kontrollører. Klæber sig op ad døren og springer ud, så snart de når frem til næste station. Men ingen af maskinerne virker!

Hans hjerte er ved at slå hul i brystet på ham. De bliver nødt til at hoppe på det næste tog. De skal frem. Der er familiefest.

De hopper på toget og min onkel begynder at hviske et mantra for sit indre øre: "Togkontrollører dukker sjældent op, togkontrollører dukker sjældent op..."

Men det gør de. Tre i alt, i fuld uniform med store, djævelske smil plasteret hen over deres ansigter.

"Billet, tak!"

Verden står på hovedet, og han har det som om han bliver trukket ned i et stort sort hul. Resignerende hiver han klippekortet frem mens den ene kontrollør begynder at notere ned. Regler er jo til for at blive fulgt. Det kan han vel nok forstå.